

Belokranjsko kolo

in nekoliko drugih národnih pesmic in iger z razlago.

Spisal J. Navratil.

I. Metliško kolo.

(Dalje.)

Mera v 1., 2. in 3. pesmi národna jugoslovanska:

-o | -o' -o | -o

oslušajmo!

1.

Igraj, kòlce, nè postávaj!
 Nísam dòšal kòla¹⁾ ígrat;
 Nèg' sam dòšal dívòjk 'zbitat
 Ni dívòjka nakinčèna,
 Nit' vesèl'ce pozlačèno.

2.

Kòmu móram²⁾ ljuba biti?
 Črn'mu³⁾, mal'mu Vògrančičku
 Kè b' imela črne oči,
 Vèljala⁴⁾ bi králj-gospòna
 I njegove svètle sablje.
 Lépe moje črne oči⁵⁾,
 Kòga bódo pògledvále?
 Črn'ga, mal'ga Vògrančička.
 Lépa moja sladka vusta,
 Kòga bódo kùševála?

3.

Črn'ga, mal'ga Vògrančička.
 Lépe môje béle ròke,
 Kòga bódo òbjemále⁶⁾?
 Črn'ga, mal'ga Vògrančička.
 Lépe môje béle nôge,
 Zá kom bódo pòhajálc⁷⁾?
 Zá⁸⁾ črnim, málim Vògrančičkom.

V grádu so visòka vráta,
 Ná njih sèdi črna Kata;
 Na vrtù je tròje zèlje,
 Tròje zèlje i korènje,
 Vsi políckom pred sodíckom,
 Z bélim hlébm, žòltim sirom
 Mlínarica žléb zapèrje;
 Náj zapèrje i odpèrje.
 Bóg ti pláti, stár' na kònju⁹⁾!

¹⁾ Nekdaj dosledno: »kolca«, kakor v prvi vrsti »kolce« (nm. kolo).

²⁾ Po domače »mórem« kakor drugod po Slovenskem.

³⁾ Zdaj popevajo (ne gleačè na méro) tako: »Črnemu, mal'mu (sic) Vogrančičku« (t. j. Ogru; samo še v tej pesmi), prim. tudi nsl.: vóger, vogrin, vogrinec, vogrič, vugrin, vugrinčič. Mikl. lex. 1162 p. b. *agrín*, hungarus).

⁴⁾ »Vàljala bi« itd. popevalo se je še za mojega detinstva.

⁵⁾ Oj, bujne domišljivosti! Malo poprej jih je zaželela; zdaj jih pa že ima.

⁶⁾ in ⁷⁾ Po domače: objémale, — pohájale.

⁸⁾ Zbog tega »za« je jeden zlog preveč; pa v popevki tega ne čutiš. Tudi Vuk se toži na tako pokvaro tré h zadnjih vrstic mahom v 2. pesmi. I. (1841); str. 2 (2. op.).

⁹⁾ Zna se i tej pesmi, da ni cela. Pogrešamo sóseb med zadnjo in predzadnjo vrstico, kaj je storil ta »star' na konju« komu . . . dobrega ka-li, da mu Bog plati. To nam pravijo zadnje vrste v srbsk. n. pj. Vuk, I. 294 (br. 400). Priobčiti jo hočemo pozneje na pripravnem mestu.

4.

(Kola završetek)

Mera v prvih dveh vrsticah:

u - | u - | u - | u ;

v zadnjih štirih:

- u | u - | u - | -

Odprite naša vratca¹⁾Čez tri rdéča zlátca²⁾Sive kónje³⁾ vòdimo

Rdéča zlátca nòsimo,

Okol' sèbe srèbrn pás,

V vsákem žepu stó dukát.

Ko začne »vojarinka« popevati: »Odprite (nam) naša vratca« ... vzdigneta zadnja »kolaša« (predzadnji desno, a zadnji levo roko z raztegnenim robcem k višku, stoječ vsaksebi, kakor »podboja« pri vratih) in zdaj teče »vojarinka«, — vodéč za seboj vso, ž njo vred neprenehoma popevajočo vrsto skozi ta odprta »vratca«; zadnja dva se previjeta, in pri tej priči izginajo tudi »vratca«.

Kolo je pri kraju; pa se je letos ponavljalo vsem mnogobrojnim gledalcem in gledalkam na veliko radost.

Zdaj se začenjajo prave igre s petjem. — Predno razložim č. čitateljem postanek ali početek Metliškem »kolu« (pesmi), pazimo poprej, kako igrajo in popevajo »Metliški deklíči« najprej »Rešétca«, a za njimi »Most«.

5.

Rešétca.

Ta igra z naslednjo popevko vred zove se tako zato, ker stojé pri tej igri deklíči v eni vrsti, in to: »dèkle za deklétom« kot rešéta (rešétca) na sejmu.

Zdaj pride »vojarinka«, držeč se samo z enim dekletom »za roke« in hodéč okoli vrste pòje s tovarišico vred, kot da so prišli »prošnjači« (snubači) snubit. Ženska prošnjača prosita; — »mati« (ki si jo moramo pa le misliti poleg vrste) pa odgovarja (»odpeva«) z vsemi hčermi (»hčermi«) vred tako:

Méra različna; v prvih štirih vrstah:

- u | - u | - u ;

v peti in sedmi vrsti:

- u | - u | - u | u ;

v šesti in osmi vrsti:

- u | - u | - u ;

dalje nepravilno.

1) Osédobi popevajo: »Odprite nam naša vratca.«

2) Ne misli na »zlatce« (n.), nego na »zlátce« (m.), -tca = zlát (dukat) in za serb.-hrv. posebnost pri sklanji s številcem tri; n. pr. »tri velika zeca.«

3) Nekdaj: »kónjce« (izr. kójuce).

Pr.¹⁾ Mi bi rad' ²⁾ deklíča.M.³⁾ Ja jo nédam móžu.Pr. Če jo nédáš sáma,
Vzamem ti jo sáma.

M. Pòjdi, pòjdi, mója hči

Skóraj nazaj pridi ⁴⁾.

Súha hruška zàcvete,

Ondaj nàzaj pridi ⁵⁾!Pr. Z Búgom, z Búgom
Vsem vérnim slugom
Ki ⁶⁾ ste nam dali,
Da pójdete z nami.

(Tekajoč okoli vrste):

Hindr, handr, žumbr⁷⁾Vsake žumbrske družine⁸⁾.

(To pesem ponavljajo na isti način za vsako »hčer« posebe, dokler vojarinka ne izprosi vseh) tako kot je izprosil prvo, samo da vodi vsak pot po eno izprošeno dekle več sabo okoli óne vrste, dokler ne predobi vse vrste, tako da hodijo zdaj vsi (izprošeni) deklíči ž njo vred veselo popevaje svoj: »Hindr, handr, žumbr«, za njo, a zdaj ti je konec »rešétcem«. — Zgodí se pa tudi, da pobere »vojarinka« zadnje dve ali tri deklíče na enkrat, kot stolaravnatelj, ki — imajoč veliko društvo, a malo časa — naposled na enkrat napije dvema ali trém.

6.

M ó s t ⁹⁾.

Po 3, 4, 5 parov samih deklíčev ali pa deklíčev in dečakov postavi se za roke držéč proti solnčnemu vzhodu; — tem nasproti postavi se tudi toliko parov (z »vojarinko« v prvem paru), ki so tedaj razdeljeni na dva zbora ali dve stranki, tako:

I. — — — — — II. — — — — —
— — — — — — — — — — —

(I. znači vojarinko II. pa nasprotno stranko.)

Potém začno vrstéč se (vprašajoč in odgovarjajoč) popevati tako:
(Mera v I., 3., 12. in 13. vrsti):

— u | — u | — u | —;

od 4. do 7. pa:

u — | u — | u —; (drugo nepravilno).

¹⁾ Pr. = prošnjači.²⁾ Zdaj popevajo ne gledé na mero: »Mi bi radi deklíča.«³⁾ M. = mati.⁴⁾ Po teh besedah loči se prvo dekle (spredaj) od vrste in prime za roko tisto dekle, ki hodi z »vojarinko«, in vse tri hodijo zdaj okoli vrste, pojoč: »Z Búgom, z Búgom itd. (Drugače pravijo Metličani in okoličani: z Bógom!)⁵⁾ Razumevaj tako: »Kedaj (sic) suha hruška zàcvete, ondaj nàzaj pridi! t. j. nikdar.⁶⁾ »Kteri« — popevajo osédobi, ne gledéč na méro.⁷⁾ Čudne, nerazumljive besede, s katerimi smo děca nekđaj oponášali in dražili . .

Kočevarje.

⁸⁾ Čuje se tudi: »drožina« (nm. družina).⁹⁾ Po domače: múst, mósta . . . 4. skl. múst, 5. skl. (pri) móstu itd.

- I. Jê-li trden tá vaš móst?
Prarôžá rôža, prungár je naš.
- II. On je trji kakor ¹⁾ kóst,
Prarôžá rôža, prungár je naš ²⁾.
- I. Iz česa ste ga délali? Prar.
- II. Iz zlata, srebra delali. Prar.
- I. Komu ste zlato pòkráli ³⁾? Prar.
- II. Gospodu ⁴⁾ I— pòkráli. Prar.
- I. Mi smo njih(o)vi kmetiči,
Mi čmo gòspódu pòvedat ⁵⁾.
Vi ste držljiva ⁶⁾ gòspoda ⁷⁾,
Káj nam míte dájete ⁸⁾?
- II. Črnoka déklica.

Táka bila mi je poslana lani ta pesmica, ki bi bila po moji razdelitvi povse razumljiva, samo da bi se v zadnji vrstici moralo popevati: »Črnooko deklico«.

Takó (4. sklon) čitaš tudi v češko-slovenski (slovaški) igri in pesmi: »Královná« ali »Hoja D'und'a« v zadnjih vrsticah o »zlatem mostu ⁹⁾ iz »marvan (marmor) kamena«:

Čo nam za dar nesiete ¹⁰⁾?
»Cernooké dievčatko ¹¹⁾.«

(»Prostonarodnie običaje, poverly a hny slovenské.« Usporiadal a vydal Pavol Dobšinsky. Turč. sv. Martin, 1880; 153).

Prim. tudi v »Slovansk. Šborn.« 1884; str. 133:

»Co bychme Vám za to daly?«
»Černojoku děvulenku.«

¹⁾ Namesto: »nego«; v navadni govorici Metliški: »trji kot kúst« (2. kósti itd.).

²⁾ Nekdaj je pa odpeval in ponavljal II zbor za vsakim odgovorom tako: »Preroža roža, púngrt je naš.« — S časom, da bi se bil prevrgel tedaj »púngrt« v čudni, nerazumljivi »prungár« (?); a zarad isto tako nerazumljivega »praroža« ali »preroža, roža« prim. č.-slovenski izrek: »bože, prebože!« (»Slovanský Šborn.« 1884, str. 134. Zastran besede »prungar« prim. stsl. »pragt«, = srb. »skakavec« (iz korena »preg«) springen.

³⁾ V navadni govorici: pokráli.

⁴⁾ Po domače: gospudi (1. gòspud, 2. gospoda itd.). Imenuje se tù kakšen bogat gospod, bodi si Metličan ali tak, kateri vsaj živi ondaj v Metliki.

⁵⁾ Po navadi: »povédati«.

⁶⁾ Brez dvojbe skrajšano iz: »darežljiva«, t. j. po sedanji govorici okoli Metlike »podátna« (freigebig), najsi je tudi »darežljiv« stsl. beseda. Mikl. 153 s. v. dar'b

⁷⁾ Zdaj: gòspóda.

⁸⁾ T. j. Koliko mite (da bodemo molčali)? Tako bi sodil človek po tej vsebini. Pa primeri dodatek malo dalje.

⁹⁾ Uprav »pozlačenem«.

¹⁰⁾ in ¹¹⁾ S pripevkom za vsako vrstico: »Hoja D'und'a hoja!«

Letos sem pa dobil k »Metliškemu móstu« nov dodatek. Nalašč sem ga ločil od prvega podatka, da bi se videlo, kako nastajajo »inačice« — tudi po pozabljivosti iste osebe, katera nam je bila kako národno pesem priobčila -- prvič. Kaže nam pa ta dodatek i tujega vpliva prvi sled (ki ga zasledimo kesneje še pri nekem drugem »móstu« belokranjskem). Z zmisлом vred bóde zdaj tudi red nekoliko drugačen, nego je v prvem podatku. Čujmo!

Za besedami, ki jih je popevala vojarinka in njena stranka ali I. zbor:

- I. Mi smo njihovi kmetiči,
Mi čmo gospodu povedat'. Praroža itd.
odpeva dalje II. zbor:
- II. Vi ste držljiva gospoda;
Káj nam míte dajete? Praroža itd.
- I. Čéte nas pústit' trikrat skoz,
Da si ,žofrána' ne zmočimo¹⁾? Praroža itd.
- II. Žíher²⁾ preskóčíte trikrat skóz,
Da si ,žofrana' ne zmóčíte. Praroža itd.

Tako pojóč vzdignejo vse visoko roke, in vojarinka ,pelje' svoje ,skoz'; a zdaj gredo óni na poprejšnje vojarinkino mesto, vojarinka ostane pa tù, kjer so stali óni poprej, in igra se znova začne. Ne začne je pa vojarinka, nego óni, mahaje z rokami in ponavlja je isto pesem:

Jê-li trden tá vaš móst? Praroža itd.

Vojarinka s svojimi jim odgovarja tako, kakor so poprej óni njej.

- Tako se vrsté dalje, a napósled gredo vsi ,skoz most', pojóč:
»Črnooka deklica³⁾«

Kako so nekđaj tudi Jugoslovani čislali »črne oči«, slišali smo že v drugi pesmi Metliški. To nam dokazuje i pesem (»kolo«) iz »gornjega primorja.«

Fatajte se bjele ruke, Ko ne ljubi crne oči,
Gledajte se crne oči; Pada li mu san na oči itd.⁴⁾?

Tako čitaš ondi na str. 336 (br. 461):

»Još da imam crno oko,
Sve bih Turke premamila.« — —

¹⁾ V žofranu si mnogi kuhajo in barvajo še zdaj o veliki noči ,písanice', ki so potlej lepe žolte (izr. žoute).

²⁾ »Slobodno« ... ali »sméte preskočiti« ... velj trd Slovenec, a sósebnó med Belimi Kranjci.

³⁾ Mislimo si tedaj: A za míto mora bit' črnooka deklica.

⁴⁾ Vuk I. (1841); 174 (br. 256).

Kako se je Metliško kolo za mojih mladih nog završevalo stoprav v mestu zvečer o »Zdravi Mariji«, priobčil sem bil že v »Vedežu« l. 1849, I. polov., str. 117, a lani v »Letopisu« z bajeslovno razlago vred. Dodajem, da se dovršuje v novi dōbi kolo (z igrami vred) že na »púngrtu«, da se dečaki več ne preskakujejo, in da niso kakor lani, tako ni letos nosili več takozvanega »turna«. Zaspala je tedaj i ta stara národna navada l. 1887. menda na veke.

Tako ginejo po malem stari národni običaji. Upajmo, da bōde trajalo naše staro in mično »kolo« še mnogo let.

Napósled bodi očitna hvala in pohvala naši vredni, stanoviti »vojarinki«, tako i njenim vérnim tovarišicam in novim tovarišem, pa i vrli mestni glasbi, ki je letos po novi, hvale vredni šegi. svirajoč na »púngrtu« vso uro, ugodno poveličavala to národno slavnost, katere se brez dvojbe spominjajo z veseljem vsi gledalci in gledalke.

Vpraša se zdaj: od kod in kedaj se je to kolo presadilo na slovenski — belokranjski svet?

Odgovor na prvo vprašanje. Pregledujoč in preišljuječ jezikovne oblike v prvi pesmici, pravem kolu, ki ima v sebi uprav samo pet vrstic (jugoslovanske národne mére), moramo se uveriti, da so te oblike bolj hrvatske (»čakovske«) nego slovenske ter se »večinoma« ne strinjajo s sedanjo govorico Metliško, ki »zvoni« na sluh tako:

Jigraj ¹⁾, kōlce, ne postávaj!
 Nisem pršo kōla jigrat,
 Nek sem ²⁾ pršo dek'lc ³⁾ 'zbirat
 (t. j. izbirat).

Beseda »divojka« (oziroma: devojka, djevojka) ne rabi v navadni govorici Metličanom, kar že vemo; pa po dosedanjih verodostojnih pisanih poročilih ne rabi ni drugim Belim Kranjcem. — Isto tako ne čuješ zdaj v Metliki in njeni okolici v domači govorici nikdar besede: »nakinčiti«, niti »nakinčati«, pa ni »kinčati«, niti »kinč«, (ki ni domače korenike ⁴⁾).

»Nit' vesēlce pozlačeno« — te besede umé zdaj malokateri Beli Kranjec, uprav zato ne, ker pesmica »kolo« očividno ni cela, in se v popevki zarad mere izgovarja: »vesēlce« namesto: »vēslice« (vēslo).

¹⁾ Ta i je po glasu nekako na sredini med i in med poluglasnem e, ter se ne dá natanko označiti ni s sedanjajo abecedo, ni s »cirilico«.

²⁾ Ta »sem« in »nisem« zvonita tako kakor (do malega) po vsi kranjski deželi, t. j. e je poluglasen.

³⁾ »Dekličev« — velijo zdaj po navadi, posebno velikim; napisal sem »dek'lc« (= déklic) samo zarad mére.

⁴⁾ Mikl. »Fremdw. in den slav. Sprachen«, 1867; 26.

Vidi se, da prva pesmica ni cela, da se ji je s časom več vrstic pogubilo, pozabilo, — da ni zato med prvimi tremi in zadnjimi dvema vrsticama nikake zveze, a zato ni v njej pravega zmisla. Tèmo razjasniti in dopovedati nam, kako je postalo i Metliško kolo, utegne pa óna pesem, ki jo je priobčil Vuk I (1841); 372 pod br. 59 in naslovom: »Ne gleda se ruko¹⁾, več stas²⁾ i obraz«, ter se začenja tako:

Igra kolo u Ercegovini
 Pred dvorove bega Jovan-bega
 U tom kolu nema muške glave
 Do djevojke i nevjeste mlade³⁾
 Otud ide neznan dobar junak.

Pripoveduje se dalje na drobno, kako krasno je bil ta dobri lepi »junak« opravljjen od glave do nóg, tako i konj, na katerem je jahal. Ustavi se kolo vse presenečeno in začne gledati tega lepega, a neznanega junaka.

„Al' govori neznan dobar junak“:	„Al' govori iz kola djevojka“:
»Igraj, kolo, a ne gledaj na me,	»A ne luduj, mlado neženjeno!
»Ja ne gledam zlata ni bisera	»Ni mi mlade konja ne gledamo
»Ni lijepe svile ni kadife;	»Ni na konju rahta ⁴⁾ ni pusata ⁵⁾
»Veće gledam lijepu djevojku	»Već gledamo lijepa junaka,
»I lijepa stasa i uzrasta	»Za kim ćemo ostaviti majku
»I lijepa boda i pogleda,	»I lijepo carstvo djevojačko.
»Staću majci u dvore dovesti,	

Zdaj nam je jasno, kako je postalo i Metliško kolo, ki se pričinja stoprav z dobrega, lepega junaka besedami, ki jih je govoril dekliskemu kolu:

Igraj, kolo, ne postavaj itd.

Očividno je, da je to isto, kar v Vukovi knjigi:

Igraj, kolo, a ne gledaj na me itd.

Ista misel povedana je z drugimi besedami tudi v Vukovem »Kovčezicu« na 51. strani v takozvanem vlaško-arbanaškem kolu, v katerem je igrala (če je res), tudi prekrasno opravljeno béla vila:

¹⁾ Oprava (obleka).

²⁾ Rást.

³⁾ »Nevjest« tu = »snah« ali »mlade«, t. j. mlade žene (k večjemu leto po svatbi); a vendar se imenuje tako kolo srb.-hrv. . . »djevojačko« (deklisko). Tako je zdaj tudi Metliške kolo.

⁴⁾ Raht m. (tuja beseda) = »nakit konjski«, Vuk. rj. 644.

⁵⁾ Púsat m. (tudi tujka): v »konska odora (uzda in prsine), Pferdegeschirre. Ondi 622. Ta beseda rapi po Vuku v Senju.

- »Igraj, kolo, naokolo, ne gledaj na me,
- »Nisam doš'o, da ustavljam kolo djevojak,
- »Neg' da prosim djevojčicu vilu bijelu
- »Na kojoj su tri kavada ¹⁾ od suva zlata ²⁾ itd.

Tako govori »djevojačkemu kolu« ob taki priliki »tursko momče«, drugi junak, tudi silo lepo oblečen in jezdec na prekrasno opravljenem konju. Pa ta junak veli z drugimi besedami na ravnost, da prosi (snubi) belo vilo, zato ker ima na sebi toliko zlatine in drugih dragotin (tedaj zato, ker je tako bogata).

Prvi naš junak pa ne gleda dragotin ali bogatstva na »djevojki«, nego zagledal se je samo v njo zbog njene lepote; a tako bi si rad izbral — v zákon ³⁾.

A baš po zadnjih dveh vrsticah v Metliškem kolu sodim, da si je bil i naš junak (v našem kolu) izbral ubogo, a lepo nevesto ter odpeljal v ladiji — najbrže po morju — k svoji materi na dom ⁴⁾. Zato so popevale zavidljive ji tovarišice:

- »Ni divôjka nakinčena ⁵⁾,
- »Nit' vesêlce ⁶⁾ pozlačeno.

Po čakavskih oblikah in po navedeni vsebini sodim, da je nastalo Metliško kolo vsakako med Hrvati (čakavci) ter prispelo s časom v Metliko s hrvatske strani, kakor je n. pr. leta 1878. na sv. Jurija dan (24. apr.) prišel v Metliko Blaž Kos iz Novakov na Hrvatskem tri ure od Metlike, »župe« Pribičke izpod sv. Križa, ter v Metliki prvič popeval čakavsko (pa s kajkavščino pomešano) národno pesem: »Zeleni Juraj«. Gl. Letopis Matice slovenske, 1879; str. 217.

Res, da se ta (z ónim običajem hrvatskim vred) ni prijela mahom kot vrba; kajti zdaj, ko pojémajo stari národni običaji, ni dóba za to; a vendar so se bile malo let poprej prijele ondi nekatere hrvatske národne pesmi (čakavskega značaja); kajti slišal sem l. 1867. in 1872. v

¹⁾ Kavâd, m. Art weiblichen Oberkleides. Vuk, rječn. 257.

²⁾ Od suha (suboga) zlata.

³⁾ Kesnjeje zremo, da biva tak običaj med nekaterimi Belimi Kranjci (v Starotrški župniji) še dan danes; dočim je bela vila v omenjenim vlaško-arbanaškem kolu pošteno oštela »tursko momče« ter odpravila neuljudno, rekši, da se dekllice (»djevojčice«) ne prosijo v kolu, nego pri svojem očetu.

⁴⁾ Kakor čitaš pri Vuku I. (1841); str. 418—419 v pesmi: »Majkin svjet« (od Dubrovnik): »Zaveze tanka vesoca Pa pojde z blagom na dvore«.

⁵⁾ Hrvatski-srbski bolje: nakičena.

⁶⁾ Iz prvine brez dvojbe hrvatski (čakavski): »vesalce = srb. vêsavce (nsl. vêslice, izr. vêselce, uprav: ves'lce).

Metliki sám, kako radi in po gostem so jih prepévali moški in ženske, med katerimi sem se bavil po več tednov.

Pa to ni nič čudnega osédobi, ko so se prebudili že vsi Slovani ter popevajo zavedni narodnjaki in narodnjakinje uzajemno i drugih bratov slovanskih pesmi (národne in umetne), ne samo v prevodu, nego tudi v izvirnem jeziku ali narečju. To se godi od znamenitega leta 1848. — ne samo v »beli Ljubljani« in v sosednem Zagrebu — nego na slovanskih veselicah tudi v cesarski prestolnici, v »zlati Pragi« itd. itd. Léta 1874. pravil mi je (na Moravskem) neki učitelj, da prepevajo naš »Naprej« celó kmetske deklice po Češkem v izvirnem (slovenskem) jeziku.

Popravek. Na 295. str. v 5. vrsti čitaj: . . . na na vuzámsko nedeljo i na vuzamski ponedeljek itd. (Dalje prihodnjič.)

Misli.

1.

Sladka pijača je strast,
Opojuo-mamljiva je tudi;
Prijetna vživalcu nje slast,
A mozeg in moč mu razgrudi.

2.

Da za resnico so vneti,
Takah je morda obilo;
Da bi jo mogli vstrpeti,
Teh je le borno število.

3.

Jednako je z bedo na sveti
Kot z ledom je svetca Matije:
Dokler révo imá kdo trpeti,
Hiti, da iz nje se prebije,
Ko že zložno bi mogel živeti,
Pa v bedo nazaj ti spet rije.

Y.

Spomin na zimski večer.

Ž rokó si mēhko me objela,
Na méni, deklica, slonela,
In ljubo sem se nagnil náte,
Poljubil te na laske zláte.

Tihótno bilo je po vasi,
Kot je navadno v zimskem éasi.
Polnóč je ura v stolpu bila,
Midva pa sva se še ljubila . . .

L—j.

